

สื่อรักจากฟากฟ้า

www.puendee.com

นวนิยายไทย

สื่อรักจากฟากฟ้า • วัดตรา

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มิถุนายน ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมศิริไทย

ราคา : ๒๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
วัดตรา.

สื่อรักจากฟากฟ้า.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.
๔๓๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN-978-974-253-416-5

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชน ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เมื่อแฟน ๆ ของ ‘วัตตรา’ อ่านบทต้น ๆ ของ ‘สี่รักจากฟากฟ้า’ คงจะคาดเดาว่าเรื่องนี้โครงเรื่องหรือพล็อตคือ ‘การคลุมถุงชน’ พระเอก-นางเอกคงจะต้องเข่นชี้ยาวเคี้ยวฟันเพื่อปฏิเสธรากแต่งงานโดยที่ไม่ได้รักกัน และลงท้ายด้วยความสุขสมของตัวละครอย่างที่เคยอ่าน ๆ มา

ก็ต้องบอกว่าเป็นการคาดเดาที่ไม่ผิดนัก แต่ครั้งนี้ ‘วัตตรา’ แหวกกฎของนิยายโรแมนติกคอมดี้พอสมควร เพราะในความหรรษาที่มอบแก่ผู้อ่าน เธอแทรกสาระสำคัญเกี่ยวกับการต่อสู้กับจิตใจตัวเองของตัวละครไว้ชนิดที่กล่าวได้ว่าแทบจะเป็นประเด็นหลักของนิยายเรื่องนี้ นั่นคือการทำเธอกำหนดชะตากรรมให้ *ทอฝ้าย* *น้ำบุญ* และ *ต้นสัก* ต้องเผชิญหน้ากับความเป็น-ความตาย ก่อนที่ทั้งสามจะเรียนรู้ที่จะใช้สติและปัญญาพิจารณาไตร่ตรองสิ่งต่างๆ อย่างรอบคอบ จนในที่สุดเองตัวรอดกลับมายังโลกมนุษย์ได้อย่างมีลมหายใจ นอกจากนั้นตัวละครอย่าง *คุณย่าสุขใจ* *คุณปู่บุญเที่ยง* หรือแม้แต่ *ซินแสสว่างปอ* ก็ได้รับบทเรียนจากเหตุการณ์นี้ด้วยเช่นกัน

ถึงตอนนี้ท่านอาจจะขงังค้ำง อยากรจะวางหนังสือเล่มไม่บางนักนี้ลง...ฉันไม่ได้อยากอ่านธรรมะสักหน่อย...อย่าเพิ่งวาง ลองเปิดอ่านไปที่ละหน้าแล้วจะรู้ว่า ‘วัตตรา’ ไม่ได้หนีไปบวชชีที่ไหน เธอยังคงทำหน้าที่ของเธออย่างซื่อสัตย์ นั่นคือ สร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ (แต่พอเบาๆ) ให้ผู้อ่านอันเป็นที่รักของเธอ...อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องชั่ววณะ

ไม่เชื่อก็ลองอ่านจนจบดูสิ!!

จากใจผู้เขียน

วัดตรา

การหยิบ ‘ความเชื่อ’ ใดๆ มาแต่งเติม แต่มีสันแห่งจินตนาการของผู้เขียนลงไปเพื่อเล่าเรื่องนั้นๆ ให้ดำเนินไปตามแนวเรื่องที่วางไว้ให้เป็นนวนิยายที่สนุกน่าติดตามนั้น บางครั้งก็มีความจำเป็นที่จะต้องบิดเบือนความจริงแห่งความเชื่อนั้นไปบ้าง หรือเขียนให้ ‘เวอร์’ เกินจริง และเหลือเชื่อยิ่งขึ้นบ้าง แต่...แน่นอนผู้เขียนย่อมไม่ละเลยที่จะใส่ข้อคิดที่เป็นประโยชน์แก่ชีวิตลงไปด้วย ดังเช่น ‘สื่อรักจากฟากฟ้า’ จินตนิยายแนวโรแมนติกคอมดี้ที่เสนอเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวสองคู่ ที่ชะตากรรมทำให้ต่างต้องเผชิญกับความลึกลับ มหัศจรรย์ ความเหลือเชื่อ และลงท้ายด้วยความเชื่อว่า “นี่คือชะตาฟ้าลิขิต” ที่ส่งผลให้ทุกชีวิต “ได้เกิด ได้พบพาน พลัดพราก เพื่อที่จะพบกันใหม่และพากันฝ่าฟันอุปสรรคนานา แล้วจึงลงเอยด้วยความสมหวังตามสูตรสำเร็จของนวนิยายไทย

ผู้เขียนมิได้คาดหวังหรือแนะนำให้ใช้ข้อมูลจากจินตนิยายเรื่องนี้ไปอ้างอิงตามหลักวิชาการ แม้ผู้เขียนจะได้มีการค้นคว้าทั้งจากการอ่าน การฟังคำบอกเล่าจากผู้รู้มามากพอสมควรในหลายๆ เรื่อง อาทิ พระชัยพรราชโย และ พระไท้วัฒน์ กิตติวิฑฒโน พระอาจารย์จากวัดศรีบุญเรือง เขตบางกะปิ

ผู้เขียนหวังเพียงให้ผู้อ่านได้รับความสนุกเพลิดเพลินและประทับใจหากจินตนิยายเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านได้ยิ้ม ได้หัวเราะ หรือได้แง่คิดให้กับชีวิต หรือมีความชื่นชอบชื่นชมในผลงานนี้แม้เพียงเล็กน้อย ผู้เขียนขอยกความปลาบปลื้มใจนี้ให้ตัวละครทุกตัวในเรื่อง และมวลมิตรผู้ปรารถนาดีทุกท่าน

ด้วยความขอบคุณจากใจ

สื่อรักจากฟ้า

รัตตรา

Sample Text

SAMPLE TYPE

ท่ามกลางความสับสนยามราตรี รถยนต์ที่ทะยานไปข้างหน้าด้วยความเร็วค่อนข้างสูงนั้นถูกฉาบด้วยสีนิลแห่งรัตติกาล ชายหนุ่มผู้ควบขับรถยนต์ราคาแพงระยับเพ่งมองไปตามแสงไฟหน้ารถที่สาดส่องไปในระยะที่ไม่ไกลนัก

มีอะไรรออยู่ข้างหน้าเขาก็ยากจะคาดเดา

เขารู้แต่ว่า...ความยุ่งยาก ความน่าสะพรึงกลัวได้เกิดขึ้นแล้ว!!

ดวงไฟหลายดวงที่ดูวาบฉวัดเฉวียนสลับกันไปมาอยู่ข้างหน้ามันใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามาเกือบจะปะทะกระจกรถอยู่แล้ว

ชายหนุ่มหັกพวงมาลัยเพื่อจะหลบดวงไฟเหล่านั้น...นาที่นั้นเขารู้สึกว่าร่างของเขาล่องลอยไปอย่างไร้ทิศทาง

...

“โอ๊ย...”

ชายหนุ่มอุทานเมื่อถูกหมัดของคนที่นั่งพูดอยู่ข้างๆ หูเขาต๋อยเข้าที่ชายโครง...หมัดนั้นไม่หนักแต่เขารู้สึกเจ็บเพราะไม่ทันได้เกร็งตัวรอรับนั่นเอง

“เอ้อ ทำเป็นหูทวนลมเข้าไป...คำพูดของฉันมันไม่มีความหมายอะไรเลย...พูดไปก็เหมือนสีขอใ้ควายฟัง”

นั่นคือเสียงของปู่บุญแห่ง ชายชราวัย ๖๐ ปีปลายๆ ที่นั่งอยู่ข้างๆ โต๊ะทำงานของนำบุญ ทั้งหมัดและถ้อยคำตัดรอนนั้นทำให้ชายหนุ่มต้องละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ และทิ้งความฝันที่กำลังพรั่งพรูออกมาเป็นตัวอักษรในฉากที่น่าตื่นเต้น หันมามองสบตากับดวงตาสีขุ่นมัวด้วยกาลเวลานั้นด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ

“ผมเรียนคุณปู่หลายครั้งแล้วไงครับว่าผมยังไม่พร้อมที่จะแต่งงาน”

“แกจะรอจนปู่ตายไปก่อนหรือไงถึงจะพร้อม”

“แหม...ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรือครับคุณปู่ เพียงแต่ว่าตอนนี้ผมมีเรื่องสำคัญที่อยากจะทำให้สำเร็จลุล่วงไปก่อนนะ”

“งั้นแกก็ทำไปเลย ก็ปีก่ชาติก็ได้ ไม่ต้องมาทำตามคำขอร้องของคุณปู่หรอก ให้ปู่ตายไปพร้อมกับคำก่อนของคนก็แล้วกัน” ผู้เป็นปู่ถอน และทำเสียงสับดีใส่หลานชาย

“ใครเขาจะก่อนอะไรคุณปู่ล่ะครับ” เขาลากเสียง

“ก็คุณนายสุขสมใจอยากไงล่ะ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นนึกถึงคนที่ผู้เป็นปู่เอ่ยถึง เขาเรียกเธอว่า ‘ย่าสุขใจ’ แต่ผู้เป็นปู่มักจะเรียกแบบประชดประชันว่า ‘คุณนายสุขสมใจอยาก’ ทุกครั้งที่เอ่ยถึง และปีนี้ปู่ของเขา ก็พูดถึงบ่อยๆ

นำบุญพอจะรู้เรื่องราวแต่หลังของคนที่รุ่นปู่รุ่นย่าจากคำบอกเล่าของปู่บุญแห่งของเขาเองว่าทั้งสองฝ่ายได้สัญญาอะไรกันไว้ แต่เขาก็อีกเช่นกันว่า ย่าสุขใจไม่ได้เห็นความสำคัญในสัญญาระหว่างปู่บุญแห่งของเขากับปู่ยืนยงสามีของย่าสุขใจเลย ไม่มีใครมาทวงถามเรื่องสัญญาใดๆ เขาได้ยินแต่ผู้เป็นปู่พูดอยู่ฝ่ายเดียวว่า เขาควรจะไปรับแต่งงานกับหลานสาวของย่าสุขใจ

“แต่ก่อนที่ฉันจะตาย...ไม่งั้นชาตินี้ฉันจะกลายเป็นคนไม่รักษาคำพูด ผิดสัญญา ตายไปโดยไม่ได้ทำตามที่ได้สัญญาไว้กับเพื่อน”

“โห...คุณปู่ครับ...สัญญาอะไรของคุณปู่ มีลายลักษณ์อักษรมั้ยล่ะครับ”

นำบุญเพียงแค่อยากสร้างบรรยากาศในการคุยกันให้ดีขึ้น คิดว่ามุกนี้จะฮา แต่คู่สนทนาไม่คิดเช่นนั้น

“ฮึ...ไอ้เด็กเมื่อก่อนขึ้น ผู้ใหญ่พูดอะไรก็ไม่เคยฟังหรอก อ่างโน่นอ่างนี่...ก็ได้!! ถ้าอยากเห็นปู่เป็นคนไม่รักษาคำพูดก็ตามใจ” ผู้เฒ่ากระแทกเสียง

นาที่นั้นนำบุญรู้สึกตัวเองคงจะพูดไม่ต่อกับคนฟังไม่น้อย เขาหันไปมองหน้าผู้เป็นปู่อย่างสำนึกผิด แต่บัดนี้ผู้สูงวัยไม่สนใจสายตาของเขาเสียแล้ว ชายชราสับดีหน้าหนีแล้วรีบเดินจ้ำอ้าวออกไปหน้าบ้าน ด้วยความหวังว่าอีกไม่นานหลานรักต้องตามออกมาง้อเหมือนเช่นเคย

“มาถูกนี่อีกละ ไหวมั๊ยเนี่ยคุณปู่ นายนำบุญคนนี้จะไม่ไหวแล้วนะ งานก็ต้องทำ ยังจะต้องคอยตามงอนง้อเอาใจคุณปู่อีก โห...เวรของกรรมจริงจริง” ชายหนุ่มบ่นอุบอิบ และตัดสินใจก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

ผู้เป็นปู่นั่งหน้าตั่งอยู่ที่ชิงช้าไม้เก่าแก่ริมทางเดินสนามหญ้าหน้าบ้าน ห่างจากตัวตึกหลายสิบลเมตร ผ่านไปหลายนาทีไม่เห็นนำบุญออกมาหา ผิดปกติจากทุกครั้งทีหลานชายจะต้องเป็นฝ่ายมาขอโทษมาแสดงความรู้สึกผิด ผู้เฒ่าจึงค่อยๆ ย่องกลับเข้าไปในบ้าน ซึ่งทางปีกขวาคือทางไปห้องอาหารและห้องพักของแม่บ้านกับห้องครัว ทางด้านปีกซ้ายนั้น ส่วนแรกจะเป็นห้องรับแขกขนาดเล็ก เฟอร์นิเจอร์ในส่วนนี้เป็นไม้สักทั้งหมด ทั้งชุดรับแขกที่มีเก้าอี้ตัวยาว และเก้าอี้เดี่ยวอีกสามตัว ตู้โชว์ทีวีวางถึงครึ่งห้องเป็นตัวกั้นระหว่างห้องรับแขกกับห้องนั่งเล่น ตู้โชว์นั้นมีช่องกลางที่ค่อนข้างกว้างเพื่อวางโทรทัศน์ที่สามารถหมุนให้หน้าจอหันไปทางห้องรับแขกหรือห้องนั่งเล่นได้ ส่วนฝั่งตรงข้ามกับห้องนั่งเล่นนั้นเป็นห้องกระจกที่นำบุญออกแบบตกแต่งให้เป็นห้องสมุดและห้องทำงานของเขาเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา

หลานชายเปิดผ้า màn ชั้นหนาไว้เหลือเพียงชั้นที่เป็นลูกไม้โปร่งบาง ทั้งหน้าต่างและประตู ผู้เป็นปู่จึงเดินไปเดินมาอยู่หน้าประตู ชะเง้อมองว่าหลานรักจะออกมาจ้อหรือไม่...แต่ภาพที่ชายชราเห็นคือชายหนุ่มนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ตั้งโต๊ะ ตาจ้องจอและนิ้วมือเรียวของเขาก็ม้วนอยู่บนคีย์บอร์ดอย่างเอาจริงเอาจัง ไม่มีท่าทีว่าจะออกมาจากห้องแต่ประการใด

สุดท้ายบุญแห่งก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้เสียเอง เพราะการเรียกร้องความสนใจครั้งนี้ไม่ประสบความสำเร็จ หลานชายไม่ให้ความสนใจอย่างที่เคยเป็น

ชายชราเดินออกจากหน้าห้องทำงานของหลานชายมาที่ตัวถ่วงนั่งที่ชิงช้าไม้เก่าแก่ที่เดิม นั่งชั่งใจอยู่หลายนาทีก็ว่าจะตัดสินใจทำในสิ่งที่เขาคิดดีแล้วหรือน่าจะได้ผล

“ซินแสต้องมาช่วยฉันนะ มาตรวจดวงชะตาให้ฉันที ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ”

ทางออกสุดท้ายที่คุณปู่จอมเผด็จการเลือกก็คือโทรศัพท์หาซินแสส่งปอโหราคู่ใจ ไม่ว่าจะมึนเรื่องอะไรปู่บุญเท่งก็สามารถนำคำทำนายของซินแสมาอ้างได้ทุกสถานการณ์

ไม่ถึงชั่วโมงซินแสส่งปอก็มาปรากฏตัวที่บ้าน ‘เทียนพระนง’ เจ้าของบ้านต้อนรับผู้มาเยือนที่ห้องนั่งเล่น ซินแสส่งปอเป็นชายร่างสูงโปร่งบาง เขาอยู่ในชุดจีนสีน้ำเงินเข้มยาวกรอมเท้า ผมสีดำถูกเปียยาวถึงกลางหลัง แต่สวมหมวกจีนปิดความบางกลางศีรษะไว้ ในมือของเขามีกระดาษสีเหลืองขนาดครึ่งกระดาษเอสี่ ขณะสนทนากับปู่บุญเท่งเขาก็มองดูกระดาษนั้นแล้วจิ้มไปตามมุมของแผ่นสีเหลืองนั้น ซึ่งเหมือนไอแพดที่บรรจุข้อมูลต่างๆ ไว้อย่างเพียบพร้อม แล้วการสนทนาของผู้สูงวัยทั้งสองก็ดิ่งขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นการทำลายสมาธิในการทำงานของนำบุญเป็นอย่างมาก เพราะเสียงลอดผ่านกระจกเข้าไปให้เขาได้ยินชัดเจนทุกประโยค

“ไอ้... ตรงนี้มาย่ำเลย... เบ็งภัย... เป็กรับภูกผีปีศาจ ทำให้ข้างเตียงร้องม่ายมีความสุข ต้องหาอารายมาปักทางเตียงของปีศาจ”

ซินแสส่งปอพูดไทยปนสำเนียงจีนเสียงดังอยู่หน้าห้องทำงานของนำบุญพอดี ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น ชะเง้อมองด้วยความสงสัยว่าอะไรในห้องเขาที่จะเป็นภัย หรือเป็นสิ่งไม่ดี

“แล้วมันต้องแกย้งใจสะซินแส” เสียงของปู่บุญเท่งฟังดูตื่นเต้นกว่าที่เคย

บ้านหลังนี้ตกแต่งจัดวางข้าวของตามศาสตร์ฮวงจุ้ยของซินแสส่งปอที่ให้คำแนะนำไว้ทุกประการ อะไรจะหันไปทางทิศไหน ปรับเปลี่ยนมาก็หลายครั้งในหลายปีที่ผ่านมา ด้วยความศรัทธาที่ปู่บุญเท่งมีต่อซินแสส่งปอผู้นั้นนั้นเพราะเมื่อกว่าปีก่อน ซินแสส่งปอหักท้วงทัดทานมิให้ปู่บุญเท่งไปร่วมทุนกับเพื่อนเก่าคนหนึ่งซึ่งมีความน่าไว้วางใจพอสมควรในความมั่งคั่งของปู่บุญเท่ง แต่ซินแสบอกไว้ว่า หากลงทุนไปก็จะสูญเงินเป็นล้าน เรียกคืนก็ไม่ได้เพราะคนร่วมทุนจะไปยมโลกในอีกไม่นาน ทุกอย่างเป็นไปตามที่ซินแสบอก ไม่กี่เดือนต่อมาเพื่อนคนนั้นหัวใจวายตายปล่อยให้ลูกเมียรับมือกับเจ้าหนี้นับสิบคนที่

ร่วมลงทุนกันคนละล้าน แต่ก็ไม่มีใครได้เงินคืนเพราะหลักฐานถูกเผาไปกับคนตายหมดแล้ว

หลังจากนั้นปู่บุญเที่ยงจึงให้ชินแสส่งปอเป็นที่ปรึกษาประจำตัว พอมีปัญหาอะไรไม่สบายใจก็จะนัดพบกัน หรือไม่เช่นนั้นก็ให้นายจวบคนขับรถไปรับชินแสมาพบที่บ้าน พอชินแสส่งปอแนะนำให้โยกย้ายข้าวของปรับเปลี่ยนทิศคราใด นายจวบกับนางอวน สามีภรรยาวัย ๕๐ เศษที่อยู่บ้านนี้มากกว่า ๒๐ ปี ก็จะต้องเหนื่อยหนัก แม้แต่ห้องทำงานที่นำบุญเป็นคนขอผู้เป็นปู่ต่อเติม เขาก็ต้องยอมจัดวางของตามที่ชินแสส่งปอแนะนำ

“ตรงนี้มีมัจฉาทิวของวังจันทน์ไว้สักจะ ทำให้เกิดความรื่องใจรื่องกายลื้อไปเสียสักกับใครรีเปล่า เคยไปรับปากอารายไว้กับใครมัย”

ชินแสส่งปอทำเหมือนไม่เคยรู้เรื่องราวเมื่อครั้งอดีตของปู่บุญเที่ยงมาก่อน เขาเดินวนไปวนมาเพื่อหาคำตอบที่มาจากแรงอาฆาตดั่งที่ได้เอ่ยออกไปแล้ว

“ชินแสว่าอะไรนะ มีอิทธิพลของวิญญาณไว้สักจะ ฉันทเคยเสียสัตย์ขึ้นหรือ ไม่นะ”

“งี้ก็หมายความว่าลื้อเคยสัญญากับคงไว้ แล้วมาล่ายทำตามทีลั่งวาคาไซ่มัย” ชินแสหันมาถามเสียงดัง

“มันไว้สาระนะชินแส เรื่องที่ฉันทพูดกับเพื่อนตั้งนานมาแล้ว แต่คนที่ฉันทจะสานต่อมันเป็นลูกๆ ฉันทคิดว่าคงไม่ใช่หรือคงเป็นเรื่องอื่น...ชินแสดูดีจ๋หน่อย ดูอีกรอบ”

“หนึ่งเง...หนึ่งเง... ภูกร็องรับคำสาปแข่งจากคงเป็งล้วย...อืม...มังแรงซึ่งทุกวัน”

ชินแสยังคงพูดไปตามความเชื่อของตนด้วยภาษาไทยสำเนียงจีน บางคำก็ชัด บางคำก็ไม่ชัด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะฟัง เพราะปู่บุญเที่ยงสนิทกับชินแสมานานคุยกันรู้เรื่องดี

นำบุญได้ยินสิ่งที่ทั้งคู่กำลังสนทนาชัดเจน เขาแอบยิ้มคนเดียวอย่างรู้ทันมุกเก๋ๆ ของผู้เป็นปู่ที่พยายามหยิบยกเรื่องต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกันเพื่อนำ

มาเป็นเหตุให้เขาต้องรับปากแต่งงานในเร็ววัน

“คราวนี้คุณปู่มาแนวไสยศาสตร์ชะด้วย เล่นแรงขึ้นทุกวันนะปู่เราเนี่ย”
ชายหนุ่มรำพึงเบาๆ

นำบุญเห็นเป็นเพียงการเรียกร้องความสนใจของปู่บุญเท่งเท่านั้น จึงหันกลับไปสนใจกับงานที่ปรากฏอยู่บนจอคอมพิวเตอร์เหมือนเดิม แต่เสียงสนทนาของชายสูงวัยทั้งสองยังคงเข้ามาทำลายสมาธิของเขาเป็นระยะ

“ว่าไง...คำสาปแช่งจากคนเป็น มันคืออะไร...หมายความว่ายังไง” เจ้าของบ้านคาดคั้น

“เวลาที่ดวงชะตาของลื้ออ่องแอลง อภิสิทธิ์ของฝ่ายตรงข้ามมาแข็งแรงขึ้น อ้วมอ้งข้ามจุกนี้ไปถ่ายยังไงน้อ อ้วว่าอ้วสำหรับลูกลูเอี้ยกแล้วนา มั่งร้องขึ้นทุกขณะ คำสาปแช่งจากคงเบ้งทำให้เก็กรื่องไม่ลืกับคงในครอบครัวลื้อ”

ชินแสส่งปอหน้าเครียดจริงจังจนปู่บุญเท่งเริ่มคล้อยตาม

“อะไรนะ จะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นหรือ อย่ามาล้อเล่นนะชินแส ฉันใจไม่ตีนา”

“ถ้าไม่เชื่อก็ไม่เห็งต้องเรียกอ้วมานีนา แต่ยังงี้ลื้อต้องแก้ไขให้เร็ว ปิกทางปีศาจที่กำลังจาเล่งงานครอบครัวลื้อให้เร็วๆ ไม่ั้งคงในบ้างจะลำบาก”

“ปิดทางยังงี้ ฉันให้เขาก่อกำแพงปิดทางลมด้านนี้เลยได้ไหม” ว่าแล้วก็ชี้ไปทางห้องทำงานของนำบุญ

“อย่าช่วยยั้งง้าง อ้วหมายถึงคำพุกของลื้อ ถ้าไม่สามากจักกางให้เบ้งไปตามที่เคยพุกไว้ก็ต้องเตรียมใจเจอเหกร้ายเหมือนครั้งที่เก็กรื่องกับลูกชายของลื้อนั่งแหละ”

“อะไรนะ เหกร้ายเหมือนที่เคยเกิดกับบันเทิงั้นหรือ ไม่นะ ไม่มีทางเป็นไปได้ ชินแสอย่ามาล้อเล่นแบบนี้ ไม่ตี ฟังแล้วใจหายนา”

ชายชราแทบจะเป็นลมล้มลงเสียตรงทางเดินหน้าห้องทำงานของหลานชาย เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจจะให้ชินแสมาพูดอะไรที่ทำให้เขาร้อนใจขนาดนี้

“ถ้าลื้อจะแก้ปลายเหกร์แค่หาอารายมาปิกทางภูกผีตรงจุกนี้ แต่อย่าถ่าย

หมายความว่า จะแก้ลายทุกอย่าง เพียงแค่เบาบางลงเท่านั้น”

ซินแสส่งปอพูดไปพร้อมกับที่ร่างของเขาเริ่มสั่นขึ้นมาเหมือนกำลังต่อสู้กับสิ่งที่ไม่มีตัวตน ที่มีนกำลั้งล่องลอยอยู่รอบๆ กาย

“ฉันบังคับหลานไม่ได้หรอก เขาคณรุ่นใหม่ไม่มีทางเชื่อเรื่องที่ซินแสว่าหรอก” ปู่บุญเท่งพูดเสียงเครือ ความหวาดกลัวแล่นเข้ามาเล่นงานชายสูงวัยจนแทบยืนไม่อยู่

“เอาละ จังก็หาทางแก้ซักไปก่อน ลือนี้ทำทางแยกกว่าที่อึ้งคิกซะอีก ลือนะไม่ตายวังนี้พรุ่งนี้หรอก แต่คงในครอบครัวของลืออาทจะตายนะ”

“เฮ้ย ซินแส ปากเหอเนี่ย ถ้าจะพูดพล่อยๆ แบบนี้ไม่พูดก็ไม่ดีกว่าเป็นไปนะ”

ปู่บุญเท่งรู้สึกขัดใจที่ซินแสส่งปอซึ่งเขานับถือมาช้านานมาพูดเรื่องไม่เป็นมงคลเช่นนี้ ทั้งที่ได้ตกลงกันแล้วว่า จะพูดให้ปู่บุญได้ตระหนักและหันมาสนใจในความประสงค์ของผู้เป็นปู่บ้างเท่านั้น ซินแสกลับมาพูดซะจริงจังแบบนี้ ที่แสรังเครียดก็เลยต้องเครียดจริงๆ

“ไม่ต้องมาว่าอ้วหรือก ถึงยังงี้อ้วก็ต้องอยู่กะลือไปอีกนาง เพราะมันเป็นลิขิตซาห้วง”

นำบุญซึ่งเมื่อยๆ มองๆ อยู่ในห้อง สงสัยว่าอาจเป็นแผนการของคุณปู่ที่จะพยายามหาทางให้เขาตกลงแต่งงานกับหลานสาวคนเดียวของคุณย่าสุขใจ แต่คนอย่างเขาไม่มีทางที่จะหลงกลหรือเสียรู้กับเหลี่ยมใดๆ ของผู้เป็นปู่แน่ๆ

“สวัสดิ์ครับซินแสส่งปอ” นำบุญตัดสินใจเดินออกมาเผชิญหน้ากับซินแสแต่อย่างจงใจ

ทันทีที่เห็นหน้านำบุญ ซินแสส่งปอดกใจถึงกับผงะถอยหลัง ราวกับเผชิญกับภัยอันตรายใหญ่โตกระนั้น

“มีอะไรครับซินแส ทำไม่ถึงทำท่าตกใจขนาดนั้น”

ชายหนุ่มมองกับท่าทางของผู้เฒ่าซึ่งดูเหมือนเป็นการแสดงออกเกินจริงไปหน่อย

“ซินแสส่งปอมีอะไรจันหรือ” ปู่บุญเท่งโผล่เข้าหา แต่ดูเหมือนว่าซินแส

จะยังมีอาการหวาดหวั่นมากจนคิดเป็นการเสแสร้ง

“คุณปู่ครับ ไม่สนุกเลยนะครับ เล่นกันแบบนี้ มากไปหรือเปล่าครับ”
 นำบุญหันไปต่อว่าปู่

“สนุกอะไร ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ” ปู่บุญเท่งตอบกลับเสียงเซียว แล้ว
 หันไปถามซินแส

“ซินแส เห็นอะไรบอกฉันมาเดี๋ยวนี้”

ร่างของซินแสส่างปอเซทลาไปจนแทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น ปู่บุญเท่ง
 รีบเข้าไปประคอง

“เอ๊ย ซินแสเป็นอะไร ผมไม่ใช่ปีศาจนะจะกลัวอะไร”

นำบุญรู้สึกโมโหมากกับท่าทีของชายชราสองคน เขาคิดว่าทั้งคู่คงกำลัง
 พยายามค้นหาเหตุผลต่างๆ นานาเพื่อนำมาขู่เขาให้หวาดหวั่น และยอมเชื่อ
 ในสิ่งที่ผู้เป็นปู่ใคร่อยากให้เขาปฏิบัติตาม แต่เขารู้มันมากเกินไปที่เอาเรื่อง
 ภูตผีวิญญานมาล้อเล่น

“เฮ้อ อยากสนุกอะไรก็ตามใจละกัน ผมขอตัวไปทำงานต่อแล้ว”

เมื่อเห็นว่าผู้เฒ่าทั้งสองยังเหมือนกำลัง ‘แอ็คติ้งบทกลัวในสิ่งที่มองไม่
 เห็น’ นำบุญจึงเลี้ยงหลบเข้าห้องทำงานไปทันที

๒

ความเครียดเข้าครอบงำปู่บุญเที่ยงเสียแล้ว หลังจากที่ได้เห็นอาการหวาดผวาของซินแสสว่างปอในนาที่ที่นำบุญเดินออกมา จนถึงตอนนี้ ซินแสเด๋มก็ยังยืนตาโหลงเหมือนต้องคำสาปไปชั่วขณะ จนปู่บุญเที่ยงต้องสะกิด

“ซินแสเห็นอะไร และจะบอกอะไรฉันนี่นหรือ”

ซินแสเด๋มก็ยังยืนตาโหลงอยู่เหมือนเดิมจนปู่บุญเที่ยงต้องตบไหล่หนักๆ แล้วว่า

“ว่ามา เลิกเล่นละครได้แล้ว เขาไม่สนใจ กลับเข้าห้องไปตั้งนานแล้ว”

ปู่บุญเที่ยงเดินนำแขกกลับไปเก้าอี้ตัวยาวในห้องนั่งเล่น ทั้งตัวลงในท่าครึ่งนั่งครึ่งนอน ซินแสสว่างปอวิ่งตามมานั่งลงข้างๆ เจ้าของบ้าน ท่าทางเหมือนยังมีอะไรให้หวาดหวั่น

“ลือลือว่าอ้าวล้อเล่นหรืออาบุงเที่ยง ม่ายน้อ อาบน้ำบุงอีกกำลังจะมีเคราะห์เคราะห์ใหญ่ชะล่วยซี”

ซินแสสว่างปอพูดด้วยสีหน้าและน้ำเสียงจริงจังจนปู่บุญเที่ยงรู้สึกได้ถึงอาการหวาดหวั่นพริ้วพริ้วของซินแส ปู่บุญเที่ยงขมลุกชูชันขึ้นมาอย่างยากจะควบคุม ปู่บุญเที่ยงหันกลับมามองหน้าซินแสด้วยแววตาฉงน

“นั่ง...นั่ง ว่ามามันยังงัยกันแน่ ไม่ใช่แค่เราตั้งใจอยากจะทำให้น่าบุญได้คิดแล้วทำตามใจฉันใช่ไหม”

แรกเริ่มปู่บุญเที่ยงก็คิดว่าซินแสสว่างปอคงแค่แก๊งทำตามแผนการที่วางกันไว้ แต่จากอาการที่ซินแสแสดงออกมันน่าจะมีอะไรในสิ่งที่เขาไม่อาจจะมองเห็นหรือสัมผัสได้ นอกจากซินแส

“อา...น้ำบุง อาบน้ำบุงกำลังจะมีเคราะห์ เคราะห์ใหญ่มากๆ ทำไมอ้าวถึงไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน”

“ซินแสสว่างปอ พอได้แล้ว ไม่เล่นละครแล้ว ทำไม่ต้องตื่นกลัวขนาดนั้น

ด้วย” ปู่บุญเท่งเริ่มร้อนใจจากท่าทีของซินแสมากขึ้น

“อย่ามาบอกนะว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเพราะฉัน ที่ได้ทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับเพื่อน”

ในใจลึกๆ ของปู่บุญเท่งลดความเชื่อมั่นในคำสัญญาระหว่างเขากับเพื่อนเก่าที่ตายไปแล้วลงไปมากแล้ว แต่ที่ยังบังคับปู่บุญหลานชายให้ยอมทำตามสัญญาของตนก็เพราะอยากเอาชนะเท่านั้น

“ไม่ใช่!! อาน่าบุงกำลังจะเบี่ยงเหมือนอ่าวบังเทิง...แต่อ้าวก็ไม่ว่าใจ อ้าวเหิงไม่ซัด”

“อูอะ...มันซักจะเกินไปแล้วนะ ฉันไม่อยากฟังเรื่องไม่เป็นมงคล ฉันต้องการรู้ว่าซินแสมีวิธีไหนที่จะทำให้เจ้าน่าบุญทำตามที่ต้องการ”

“อาน่าบุงเท่งไม่เชื่ออ้าวก็แล้วไปนะแต่...ที่อ้าวเหิงมั่งจริง ๆ และมั่งกำลังจะเกิกซิ่ง ม่ายรอกแน่ๆ น่ากลัวๆ ภาพเหมือนเดิมทุกอย่าง ตองนั่งอ้าวคิกว่าอ้าวตาฝากไป”

ซินแสสาบปอบอกด้วยอาการร้อนรน สายตาพุ่งตรงไปยังห้องของน่านบุญ ซึ่งมีสมมติที่ตีพอจะจ้องหน้าจอลและมือก็คีย์งานของเขาไปอย่างเพลิดเพลินและลื่นไหล...แต่เขาก็จับความบดสนทนาของสองผู้เฒ่าได้ชัดเจนเพราะตอนกลับเข้ามาเขาปิดประตูระจกไม่สนิท เสียงของสองผู้เฒ่าที่คุยกันไม่เบาเลย และผู้เป็นปู่ก็คงไม่รู้ว่าได้ผลลพุดเรื่องการเล่นละครออกมาแล้ว เขาจึงฟังทุกอย่างด้วยความเข้าใจว่า สองผู้เฒ่ากำลังเล่นละครหลอกเขาอยู่

แต่แท้จริงแล้วสิ่งที่ซินแสแสดงออกไม่ใช่การแสร้งแต่เป็นความรู้สึกที่เขาสัมผัสได้จริงๆ และแน่นอนว่าปู่บุญเท่งไม่มีโอกาสได้เห็นภาพใดๆ กับซินแสแน่ๆ นอกจากรับรู้จากคำบอกเล่าของเขาอีกทีหนึ่ง

“เฮอะ ฉันต้องปิดประตูกุตผีไซ้ใหม่ ฉันนั้นจะจัดการตามนั้นเลยแล้วกัน แล้วจะให้ทำยังไง ปิดหมด หรือหาอะไรมาปิดๆ บังๆ เอาเฉยๆ”

“ลื้อปิกถ่ายก็แค่บังเทา มั่งช่วยอีมายถ่าย อีตองเบี่ยงไปแน่ๆ ถ้ายังไม่สามากแก้คำสาบแข่งของคองเบี่ยงนั่งถ่าย อ้าวก็ม่ายรู้เหมือนกังว่ามั่งคืออารายมันมายถ่ายบอกซัดๆ มั่งเป็นภาพวบบมาวบบไป”

ดูเหมือนว่าซินแสสว่างปอจะเชื่อจริงๆว่าจะเกิดเหตุร้ายกับนำบุญ ท่าทางที่ซินแสกลัวก็จริงจิงจนนำบุญนึกขำอยู่คนเดียว มือที่คี้งงาน สายตาที่เพ่งมองจ่อไม่ได้ทำให้เขาละเลยประโยชน์เด็ดๆ หลายประโยชน์ของคู่สนทนานั้น

“เอาเข้าไปคุณปู่ นี่คงจ่ายไปเยอะสินะ ซินแสเล่นซะเกินราคา”

นำบุญพูดประโยคนี้ขึ้นมาแล้วเขาก็เลิกสนใจฟังเรื่องที่ถูกเป็นปู่คุยกับซินแสสว่างปอ เพราะในใจของเขายังเชื่อว่ามันเป็นละครฉากใหญ่ที่ผู้เป็นปู่พยายามกดดันเขา

“ความรัก ความรักที่จะสามารถส่งถึงกันได้มันต้องมีความผูกพัน”

นำบุญหันไปสนใจกับข้อความที่อยู่บนจอ พอเขียนมาถึงประโยคนี้เขาก็ตัน นิยายรักที่เขาตั้งใจเขียนกำลังเรียกร้องให้เขาสานต่อมันให้จบ และเขาตั้งใจเอาไว้เช่นนั้นว่ามันต้องเสร็จตามเวลาที่กำหนด

“เขียนเรื่องความรักแต่ไม่เคยมีรัก ไม่!! เป็นไปไม่ได้ มันต้องไม่เกิดขึ้นกับเรา เราจะรู้ได้ยังไงว่าความรักแท้จริงนั้นมันหวานน้ำแค่ไหน...มันต้องรักก่อนซึ่งถึงจะเขียนได้”

ชายหนุ่มรำพึง แล้วหมุนตัวเองกลับออกมาจากจอคอมพิวเตอร์เพื่อครุ่นคิด ตรึกตรองหาเหตุและผลเพื่อที่จะร้อยเรียงถ้อยคำและเนื้อหาลงไปในนิยายเรื่องล่าสุดของเขา ซึ่งเรื่องนี้เขาละเอียดลออในการหาข้อมูลและพิถีพิถันในการใช้ถ้อยคำ บันเทิงให้สวยงาม น่าประทับใจ

เสียงสนทนาของชายสูงวัยที่ตั้งเข้ามาไม่ได้กระทบจิตใจของชายหนุ่มเลยสักนิด ถึงแม้ผู้เป็นปู่จะสร้างเรื่องราวมากมายเพื่อจะเอามาเป็นข้ออ้างว่าเขาคือผู้ที่จะต้องแก้ไขกรรมต่างๆให้มันถูกต้อง แต่เขาก็ไม่เคยสนใจสักนิด ตราบใดที่ผู้เป็นปู่ไม่รุกรานเข้ามาถึงในห้องส่วนตัวของเขา

การขยับตัวของหลานชายทำให้ปู่บุญเพิ่งรีบสะกิดซินแสสว่างปอ

“ออกไปนั่งเล่นที่ชิงช้าดีกว่านะซินแส”

พอทั้งสองออกจากห้องนั่งเล่นไปได้ครู่หนึ่ง นำบุญก็ปิดเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วเลื่อนเก้าอี้เข้าเสียบไว้ไม่ให้เกะกะ แล้วค่อยๆ ย่องออกมาทางหลังบ้าน

เมื่อสองผู้เฒ่าออกมาที่ชิงช้า อวนสาวใช้ที่เก็บตัวอยู่ในครัวมาตลอด

ก็ยกน้ำชาและของว่างมาวางให้ ปู่บุญเที่ยงเริ่มการสนทนาแบบเป็นจริงเป็นจัง

“ซินแส ใครเค้ามามาแข่งฉันนี่”

“อ้าวมายรู้ ล้อไปมีเรื่องกะใครรีเปล่า รู้แต่ว่าอานำบุงกำลังจะรับเคราะห์ของล้อที่ทำเอาไว้ นอกนั้นอ้าวไม่เหิง อ้าวมายรู้” ซินแสสาบปอทำท่าครุ่นคิดเหมือนญาติที่มีอยู่กับตัวทะเลาะลงไปไม่ถึงสิ่งลึกลับที่เขาเห็นแบบวูบวาบ

“งั้นถ้ามันจริงอย่างว่าก็บอกมาว่าฉันจะแก้ยังไง บอกมาเร็ว”

“ก็อย่างที่บอก ล้อต้องแก้ไข ไม่งั้นล้อจะต้องเสียหลวงรักของล้อไปอีกคง” ถ้อยคำของซินแสสาบปอทำให้ปู่บุญเที่ยงขลุ่ยไปทั้งตัว

“ฉันจะแก้พรุ่งนี้ แก้ที่ฉันนี่แหละ ถ้าให้เด็กมาแก้มันจะต้องถอนหงอกฉันแน่”

ปู่บุญเที่ยงถอนหายใจยาวๆ เมินมองไปทางที่ไม่ต้องเห็นหน้าซินแส เพราะรู้สึกขัดใจที่การมาของซินแสสาบปอไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น แต่พอหันไปทางด้านข้างบ้าน ก็เห็นนำบุญหลานรักกำลังย่องๆ ทำลับๆ ล่อๆ

“นำบุญ!!” เสียงของปู่บุญเที่ยงดังลั่นบ้าน พาให้บริวารสองผิวเมียดันตกใจวิ่งออกมาดู

“คร้าบบบ คุณปู่ ผมไม่ได้ไปไหนแค่เดินดูต้นไม้”

ชายหนุ่มขานรับด้วยความตกใจ เขาหมายจะย่องออกจากบ้านไปหาแรงบันดาลใจในช่วงที่ผู้เป็นปู่กำลังรุ่มนอยกับการแก้เคล็ด แต่...กลับถูกจับได้เสียก่อน

“อย่าทำแบบนั้นกับลูกเลยนะ อย่าบังคับให้ลูกต้องแต่งงานกับคนที่ลูกไม่ได้รักเลย”

หญิงสาวรำให้เสียใจเพราะการกระทำของผู้เป็นแม่ หากแต่ไม่มีประโยชน์อะไร น้ำตาไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น ผู้เป็นแม่ตรงเข้ามาจิกผมเธอแล้วตบอย่างแรงจนหญิงสาวกระเด็นไปอีกทาง

เธอเจ็บปวดจนต้องร้องให้คร่ำครวญน้ำตาแทบเป็นสายเลือด

ร่างของใครบางคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ย่ำสุขใจเอียงตามจังหวะตบ ซ้ายที่

ขวาทิ แล้วค่อยๆ ซับน้ำตาที่กำลังจะไหลออกมาอย่างสะเทือนใจ

“นางประเทือง เป็นอะไร...โยกไปโยกมาอยู่ได้บังคับหมดเลยถอยไป”

เสียงของคุณย่าสุขใจทำให้สาวใช้สะดุ้งโหยง

“อู๊ย...ขอโทษค่ะคุณย่า กำลังอิน คนอะไรใจร้ายจังเลยค่ะ เอะอะก็
ตบ เอะอะก็จิกผม ใจร้ายอะ”

“ใจร้ายงั้นหรือ ว่าฉันใจร้ายเรื่องอะไร”

“ปะ...เปล่าค่ะ ประเทืองว่าอีนางแม่เลี้ยงที่บังคับลูกแต่งงานนะคะ ไม่
ได้ว่าคุณย่า แหม...คุณย่าสุขใจของประเทืองนะใจดีที่สุดในโลกอยู่แล้วละค่ะ”
ประเทืองหน้าตาตื่นที่ถูกเจ้านายเข้าใจผิด แต่ปากสอพลอเพื่อเอาตัวรอด ใน
ขณะที่สายตายังจับจ้องละครทีวีที่กำลังเข้มข้น

“แล้วไป...ดูละครแล้วอย่าลืมย้อนดูตัวเองด้วยล่ะ ไม่ใช่ติดละครจนไม่
ทำงานทำการ แล้วนี่หลานฉันไปไหน”

ย่าสุขใจมองรอบๆ ห้องโถงโอด่าไม่เห็นหลานสาวอยู่แถวๆ นี้

“ย้อนดูตัวเธออะ...ประเทืองว่า ประเทืองสวยค่ะ” หล่อนล้อเลียน
โฆษณาแชมพูยี่ห้อหนึ่ง แล้วเพื่อต่อ

“แหมคุณย่าขา ถ้ามีใครมาดูตัวประเทืองแล้วพาประเทืองไปเล่นละคร
ก็ดีนะค่ะ ประเทืองอยากเป็นดารา”

ประเทืองลอยหน้าลอยตาเคลิ้มฝัน

“ฉันถามว่าหลานฉันไปไหน แกยังมานั่งฝืนกลางวันอยู่ได้ บอกให้ย้อน
ดูตัวหมยถึงหัดพิจารณาตัวเองอยู่เสมอ ไม่ได้หมายถึงอย่างที่แกพูดหรอก
อย่าเพื่อเจ้า”

“อู๊ย...คุณหนูเธออะ คงทำงานอยู่มั่งคะคุณย่า จะให้ประเทืองไปตาม
ให้มัยคะ” ประเทืองลุกขึ้นในจังหวะที่ละครเบรกโฆษณา

“ไม่ต้อง ฉันไปเอง” ย่าสุขใจลุกขึ้นจากเก้าอี้โยกตัวโปรด ประเทือง
รีบเข้าไปประคอง

“คุณย่าไม่ต้องไปหรอกค่ะ เตียวประเทืองไปตามคุณหนูทอฝ้ายมาเอง
นะค่ะ คุณย่าเพิ่งฟื้นไข้ออกจากโรงพยาบาลมาได้สองสามวันเองนะค่ะ”

“นางประเทือง ฉันรู้ตัวเองดีว่าฉันสบายดีแล้ว...หมอยูโรงพยาบาล จะรู้ได้ยังไงว่าฉันเดินมาก”

“แต่คุณหนักกับคุณหมอสั่งไว้ว่าห้ามคุณอย่าเดินไปไหนมาไหนคนเดียวในช่วงที่เพิ่งฟื้นไข้ เดี่ยวหน้ามีดล้มไปจะลำบาก”

“ฉันรู้แล้ว และฉันก็ไม่ได้แก่ห้องขนาดต้องตามประคองทุกฝีก้าวหรอก ฉันอยากจะไปตามหลานฉันด้วยตัวเอง ไม่อยากใช้ใครให้ลำบาก”

คำพูดของย่าสุขใจฟังดูดี มีน้ำใจ แต่ประเทืองกลับยุ่งยากใจ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องตามใจเจ้านายโดยหล่อนจะต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้นสองเท่าในการประคองเจ้านายไปที่ห้องของหลานสาวสุดรัก แม้ฝ้ายนั้นจะปฏิเสธความช่วยเหลือ แต่คำสั่งหมอและทอฝ้ายก็เคร่งครัดเหลือเกิน

“คุณย่าเป็นคนดีมีน้ำใจมากเลย ประเทืองซาบซึ้งค่ะ เอาเป็นว่าคุณย่า นั่งอยู่ตรงนี้ได้มั๊ยคะ” สาวใช้ยังยืนยันที่จะเป็นฝ้ายไปตามหญิงสาวให้ หล่อน กุลิกุลอที่จะให้ย่าสุขใจนั่งลงดังเดิม

“นั่งประเทือง ฉันบอกว่าจะไปตามเอง ไม่ได้ยนิร์”

“ได้ยนิคะ แต่ถ้าประเทืองไปตามให้จะเร็วกว่านะคะ” การต่อรองยังไม่จบ

“ฉันจะไปตามเอง อยากจะเดินออกกำลังกายบ้าง”

ย่าสุขใจรู้ทันว่าประเทืองติดละครช่วงบ่ายมากจนไม่อยากละจากหน้าจอไปไหน แต่การที่ได้แก้มองสาวใช้ก็ทำให้ผู้เฒ่ามีความสุขไปอีกแบบหนึ่ง ด้วยรู้ว่าประเทืองมันคงต่อคำสั่งของหมอและทอฝ้ายที่จะเฝ้าดูแลเธออย่างไม่ละสายตาในช่วงที่เธอเป็นไข้เมื่อสองสามวันก่อน เวลานี้เพิ่งฟื้นไข้

“เห็น้อยสองเท่าเลย แทนที่จะประหยัดพลังงาน” สาวใช้ป้อนอุบิขณะ ที่ช่วยพยุงคนวัยใกล้ ๗๐ เดินไปช้าๆ

“บ่นอะไร แกจะประหยัดพลังงานช่วยชาติหรือไง เกิดอารมณ์รักโลก ขึ้นมาอะไรตอนนี้ พาฉันไปเร็วๆ เข้าอย่าชักช้า เสียเวลา”

“พาไปเร็วอยู่แล้วค่ะ แต่คุณย่าเดินช้าเอง” สาวใช้ไม่คิดว่าจะเป็นการพูดมากเกินไป หากแต่คิดว่าการต่อปากต่อคำแบบนี้จะช่วยให้ย่าสุขใจไม่เหงา

“แหมแกนี่มันน่าจะไปเป็นนักการเมืองนะ เกียงคำไม่ตกฟากจริงๆ” ย่า
สุขใจเห็น

“จริงหรือคะ ถ้าประเทืองเป็นนักการเมืองนะคะ ข้อแรกที่จะแก้ปัญหา
เลยก็คือเรื่องการเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำ ปัญหานี้สำคัญมาก ต้องจัดการก่อน ต้อง
จัดหนักเลยทีเดียวนะคะ”

ทันทีที่มีโอกาสสาวใช้ปากไวกรีบเสนอแนวคิดเพื่อชั้นนำเข้าสู่การขอขึ้น
เงินเดือนของตนเอง แต่ยังไม่ได้พูดต่อ ย่าสุขใจมองด้วยหางตาแบบเอาเรื่อง
หล่อนจึงเฉลไฉนไป

“อะไรคะ ประเทืองพูดผิดหรือคะ”

“ไม่ผิด แต่แกจะยืนไม่อีกนานมัย ถึงหน้าห้องทอผ้าแล้ว...เรียกหลาน
ฉันสิ” ย่าสุขใจมองค้อนสาวใช้ด้วยความหมั่นไส้ แต่ไม่จริงจังก

“อ้าว นี่กว่าคุณย่าจะเรียกเองซะอีก ไม่น่าให้พามาเลยลำบากเปล่า”
บันแล้วก็เคาะประตูพร้อมส่งเสียงเรียก

“คุณหนูคะ คุณหนูอยู่มั๊ยคะ คุณย่ามาหาคะ เข้าไปได้มั๊ยคะ”

“ไม่มีเสียงตอบ!!

ประเทืองหันมามองหน้าย่าสุขใจเป็นเชิงหารือ ด้วยเพราะความเป็น
ส่วนตัวถือว่าเป็นข้อที่ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดสำหรับคนบ้านนี้ การจะบุกรุก
เข้าไปในที่ส่วนตัว หรือการทำการใดโดยพลการนั้นเป็นการผิดกฎบ้าน

“สงสัยคุณทอผ้าจะหลับมั้งคะคุณย่า เรากลับกันเถอะ” ประเทืองร้อง
ย่าสุขใจให้หมุนตัวกลับ

“อยากไปดูละครละสิแก...ทอผ้าเอ๊ยอยู่มั๊ยลูก ย่าเข้าไปได้มั๊ย”

“ไม่มีเสียงตอบรับมาจากข้างใน

“งั้นย่าเข้าไปนะหลาน”

ย่าสุขใจค่อยๆ เปิดประตูห้อง

ทันทีที่เห็นภายในห้องทำงานของหลานสาว ผู้เป็นย่าถึงกับอึ้งไปชั่วขณะ
หันไปมองหน้าสาวใช้อย่างเอาเรื่อง

“นั่งประเทืองใครให้แกเอาขยะมาทิ้งในห้องนี้สิ ที่ทิ้งมีตั้งเยอะตั้งแยะ

“ไม่เอาไปทิ้ง” ประเทืองงงกับคำว่าขยะของผู้เป็นนายเพราะตามมุกไม่ทัน
 “เปล่าหะคะ ประเทืองไม่ได้เอามาทิ้ง นี่ห้องทำงานของคุณทอฝ้ายคะ”
 “เหอหือ ห้องทำงานเหอหือ แล้วคนอยู่ที่ไหนล่ะ มีพื้นที่ตรงไหนให้ทำงานด้วยเหอหือ”

ย่าสุขใจกวาดสายตาดูรอบๆ ห้อง เห็นแต่เศษกระดาษที่ตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย หรือไม้กั้นยาเป็นก้อนกองอยู่เกลื่อนห้อง มีโต๊ะใหญ่อยู่กลางห้องซึ่งมีโมเดลอาคารชุดตั้งอยู่หลายชิ้น

“ทอฝ้าย อยู่มั๊ยลูก ย่าหาหนูไม่เจอ หลงทางหรือเปล่า ให้ย่าส่งคนไปตามมั๊ยลูก”

“คุณย่านี่มีอารมณ์ขันดีจังเลย นั่นคะ คุณทอฝ้ายอยู่นั่นคะ”

ประเทืองก้มลงต่ำเห็นทอฝ้ายกำลังค่อยๆ บรรจงแปะกระดาษที่ทากาวแล้วลงในโมเดล ที่หน้าผากซึ่งคาดผ้าคาดศีรษะไว้ นั้นมีหลอดกาวเสียบอยู่ข้างแก้มทั้งสองมีกระดาษสีเขียวสีแดงแผ่นเล็กติดอยู่ฝั่งละสี่ ที่ปากก็คาบกระดาษอีกชิ้นหนึ่งอยู่เพื่อรอติดเป็นลำดับต่อไป หญิงสาวเพียงแค่พยักหน้ารับรู้การมาเยือนของผู้เป็นย่าและสาวใช้ ร่างกายของเธอทุกส่วนถูกใช้งานจนหมดไม่สามารถโบกมือ อ้าปากพูดหรือส่งเสียงได้

“อ๊วยตาย ลงไปทำอะไรอยู่ตรงนั้นหะฝ้าย”

ย่าสุขใจต้องเอียงตัวลงไปคุยกับหลานสาวที่นอนราบอยู่ใต้โต๊ะ หญิงสาวเพียงแค่แค่งส่ายตาทักทายผู้เป็นย่าแต่ไม่สามารถพูดอะไรด้วยได้ หล่อนต้องรองจนกว่าการจะแห้งได้ที่แล้วจึงจะเอากระดาษที่ติดอยู่ริมฝีปากแปะลงในโมเดลให้เสร็จก่อน

“อืม ย่าเพิ่งรู้นะเนี่ยว่าหลานย่าใช้ปากทำงานด้วย”

คำเข้าของย่าสุขใจทำให้ประเทืองต้องหันกลับมาด้วยความฉงน

“คะคุณย่า คนเราเตี้ยวันนี้เก่งขึ้นเยอะคะ สามารถใช้ร่างกายทุกส่วนทำงานได้ ดูอย่างคุณทอฝ้ายซีคะ นี่แหละคะตัวอย่างของคนทำงานจริงๆ” ประเทืองตามน้ำแต่ผิดจังหวะไปนิดหนึ่ง ย่าสุขใจหันมาทำตาตุ๋น

“สาระแน ใครถามแกอีหนึ่งประเทือง”

“ว่าประเทืองอีกแล้ว”

“ว่าซี แก่นี้มันผีเงาะปากมาพูด พูดไม่ถูกจังหวะ”

“เฮ้อ...ก็ประเทืองไม่ใช่หนักดนตรีนี่คะ”

ในขณะที่สองคนยังคงต่อปากต่อคำอยู่นั้น หญิงสาวที่กำลังทำงานก็ลึ้นกับสิ่งที่เธอค่อยๆ บรรจงติดมันด้วยความประณีตและใจเย็น

“เอาละ เรียบร้อยแล้วคะคุณย่า” ทอฝ้ายเงยหน้าขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มเบิกบาน

“ทอฝ้าย ทำไมหนูลึ้นทำห้องเลอะเทอะขนาดนี้ล่ะลูก”

ย่าสุขใจยังคงยืนอยู่ด้านนอก เพราะไม่มีพื้นที่ว่างในห้องที่พอจะแทรกเท้าลงไปยืนได้เลย

“ฝ้ายทำงานคะคุณย่า พอทำงานเสร็จก็จะทำความสะอาดที่เดียวเลย ไม่ต้องห่วง ฝ้ายจะทำให้ห้องกลับมาเรียบร้อยเหมือนเดิมทุกประการเลยคะ”

หญิงสาวพูดพร้อมกับเอาเท้าซ้ายของให้พ้นทาง แล้วค่อยๆ เดินออกมาหาผู้มาเยือนที่หน้าประตูห้อง

“คุณย่ามาหาฝ้ายทำไมคะ ให้พี่ประเทืองมาตามก็ได้ ฝ้ายไปหาคุณย่าเองจะได้ไม่เหนื่อยงะ หมอบอกว่าคุณย่าต้องพักพื้นหลายวันหน่อย อย่าเดิน อย่าออกแรงมากเกินไป ถ้ากลัมน้ำอึกเสบเดี๋ยวมันก็มีไข้ตามมา”

หญิงสาวเข้ามาเกาะแขนประจบเอาใจ

“ถ้าย่าไม่เดินมาจะเห็นหรือว่าฝ้ายทำอะไร หนอยู่ในห้องทำงานรกรกแบบนี้ไม่ได้นะ เป็นผู้หญิงจะต้องสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย ต้องเป็นแม่ศรีเรือน อู้ยไม่ใช่ เป็นแม่ศรีเรือน เรานะโตพอที่จะออกเรือนได้แล้วนะ”

“คุณย่าขา นี่มันเป็นงานประดิษฐ์นะคะ จะมานั่งทำงานไปจัดห้องให้เป็นระเบียบไปด้วยไม่ได้หรอกคะ มันจะไม่ทันการ เพราะถ้ากวาดห้องเราจะแกะมันแปะใหม่ก็ไม่ได้ หนึ่งเปลืองวัสดุ สองเสียงานต้องเริ่มต้นใหม่อีก”

“เอาเถอะ เอาเถอะ เรานะแก้ตัวไปได้เรื่อยแหละ แล้วนี่ทานอะไรหรือยัง ย่าไม่เห็นไปทานข้าวกลางวันเลยนะ”

ทอฝ้ายเข้าประคองผู้เป็นย่าพาเดินกลับมาที่ห้องโถงกลางบ้าน ซึ่งครึ่ง

หน้าเป็นห้องรับแขกที่มีชุดรับแขกชุดเล็กๆ นั่งได้สามสี่คนตั้งอยู่ ส่วนกลางบ้านนั้นเป็นทั้งห้องนั่งเล่น นอนเล่นดูโทรทัศน์ของคนในบ้าน จึงมีทั้งเก้าอี้โยกตัวโปรดของย่าสุขใจ มีเบาะหวายครึ่งวงกลมของทอฝ้าย ส่วนพื้นไม้สะอาดเงาวับเพราะฝีมือของประเทืองนั้น เป็นที่นั่งของสาวใช้ ซึ่งบางที่ประเทืองก็นอนดูโทรทัศน์อย่างสบายใจ เจ้านายก็ไม่ได้ว่าอะไร

“ฝ้ายยังไม่หิวคะคุณย่า แล้วคุณย่ามีอะไรหรือเปล่าคะถึงได้มาหาฝ้ายที่ห้อง”

“เปล่าหรอก แค่อยากดูให้แน่ใจว่าฝ้ายไม่ออกไปเกรที่ไหน” ย่าสุขใจบอกน้ำเสียงราบเรียบ

“โห...ไม่หรอกคะคุณย่า ช่วงนี้ต้องทำงานให้เสร็จ งานคือหัวใจ งานคือส่วนหนึ่งของชีวิตคนนะคะ คนเราจะอยู่ได้อย่างเป็นสุขก็ต้องทำงาน...มีเงินใช้...ถึงเวลาที่ฝ้ายต้องทำงานหาเงินมาเลี้ยงตัวเองและเลี้ยงคุณย่าแล้วนะคะ”

“ดีแล้ว รู้จักรับผิดชอบ”

ย่าสุขใจมักแสดงท่าทีปลอบปล้มหลานสาวทุกครั้งที่มีโอกาส ครั้งนี้เมื่อรู้ว่าหลานสาวที่เรียนจบสถาปัตย์ และคิดจะทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวนางก็ยิ่งปล้ม ทั้งที่ชาตินี้ถ้าทอฝ้ายกินใช้อย่างประหยัด ด้วยเงินค่าเช่าตึกเช่าที่ดิน เธอก็อยู่ได้เรื่อยไป เพราะแต่ละปีมีเงินเข้าเป็นหลักล้าน

จะว่าไปแล้ว แม้ย่าสุขใจจะเป็นคนมรัยส์ถ้อยอย่างไร แต่อะไรที่หลานสาวคนเดียวต้องการ นางก็เต็มใจทุกอย่าง เรียกว่าช่วงที่เรียนมัธยมจบมหาวิทยาลัย ทอฝ้ายไม่น้อยหน้าลูกผู้มีอันจะกินคนไหนเลย

๓

ความจริงแล้วอย่าสุขใจก็ได้ไม่อยากให้หลานสาวต้องออกไปเผชิญชีวิตในสังคมที่ล้วนมีแต่ภัยอันตราย มีแต่การแก่งแย่งแข่งขัน ถ้านางยกหน้าที่ดูแลการเก็บผลประโยชน์จากค่าเช่าที่ดิน ค่าเช่าตึกให้ทอฝ้าย เธอก็จะได้ชื่อว่ามีงานทำ มีเงินเดือนใช้และได้ดูแลธุรกิจของครอบครัวด้วย

แต่หญิงสาวเคยปฏิเสธมาแล้ว นั่นทำให้ผู้เป็นย่าน้อยอกน้อยใจ จนในที่สุดทอฝ้ายก็จำต้องยอมรับงานที่ผู้เป็นย่านมอบหมายให้ แต่เธอยังยืนยันที่จะทำงานตามสายงานที่เรียนจบมาด้วย

‘ฝ้ายจะเปิดบริษัทรับออกแบบบ้าน อาคาร รับตกแต่งและจัดร้าน รับจัดสวน ให้สมกับที่ฝ้ายเรียนมา’

‘ย่าว่อดีที่หนูอยากใช้วิชาความรู้ที่เรียนมา...แต่...รับทำเป็นงานๆ ไปดีกว่าม๊ย อย่าเปิดเลยบริษัทนะมันต้องรับผิดชอบเยอะ มีแต่เรื่องยุ่งยากนะ’

เมื่อผู้เป็นย่าเคยขัดเช่นนี้ทอฝ้ายก็จำต้องดับไฟฝันของตนเองไว้ทั้งหมด เหลือเพียงการรับออกแบบบ้านเป็นชิ้นๆ ซึ่งก็มีผู้มาว่าจ้างบ้างพอให้เธอได้รู้สึกภาคภูมิใจไม่เสียแรงที่ร่ำเรียนมา

“ฝ้ายพาคูณย่าไปเดินเล่นนะคะ เตี้ยวค่อยกลับมาทำงานต่อ ต้องรอให้ทุกอย่างมันแห้งสนิทก่อนแล้วค่อยมาเติมส่วนที่ยังขาด”

เธอรู้ว่าการประจบเอาใจผู้เป็นย่าจะทำให้เธอไม่ต้องตอบคำถามเดิมที่ว่า ‘หนูกำลังทำอะไรกันแน่’

“ดี ดี นานแคไหนแล้วที่หนูไม่ได้พாய่าเดินเล่น”

“ไม่นานหรอกคะคุณย่า ไปคะ ฝ้ายจะพาไปเดินเล่นที่สวนหลังบ้าน ตอนนี้มีอะไรให้เก็บมากินเยอะแยะเลยละคะ...แล้วจะรู้ว่าที่คุณย่าสั่งคนสวนบำรุงไม้ผลไว้เมื่อหลายเดือนก่อนนะมันให้ผลดีมาก...คุณย่าของฝ้ายเก่งจริงจรง”

คำชมเพียงแค่เล็กน้อยของหญิงสาวทำให้ผู้เฒ่าชื่นใจได้ไม่น้อยทีเดียว

“ปากหวานจริงนะ ว่าแต่หนูทำงานอะไรทำไมมันต้องรกรุงรังขนาดนั้น”
 ยาสุขใจยังไม่ลืมภาพที่เห็นในห้องทำงานของหลานรัก และวกเข้ามาถึง
 คำถามเดิมอีกจนได้

“มันเป็นงานสำคัญค่ะ เอาไว้สักวันคุณย่าจะได้รู้ คุณย่าอย่าห่วงฝ้าย
 มากนะคะถ้าเห็นว่าฝ้ายทำงานหนัก ฝ้ายดูแลตัวเองได้ค่ะ”

“ดีแล้ว ที่ดูแลตัวเองได้ ย่าจะได้หมดห่วงซะที ชีวิตยาที่เหลื่ออยู่ก็
 แคร่อดูว่าหลานจะอยู่ได้มั๊ยถ้าไม่มีย่า”

“คุณย่าอย่าพูดอะไรน่ากลัวแบบนี้สิคะ เราจะมีกันและกันตลอดไปค่ะ
 ไม่มีอะไรมาพรากเราได้หรอกค่ะ”

“จริงๆ แล้วถ้าย่าได้เห็นหนูเป็นฝั่งเป็นฝากี่ดี ไม่อย่างนั้นย่าก็คงไม่กล้า
 ไปสู้หน้ากับนายสุขสันต์ในปรโลกหรอก”

อยู่ๆ ยาสุขใจก็พูดเรื่องของบุตรชายขึ้นมา ทำให้หญิงสาวเริ่มเกิดความ
 ฉงนขึ้นมาเล็กน้อย การที่ยาสุขใจเดินไปหาถึงห้องทำงานส่วนตัวของเธอคง
 ไม่ใช่แค่อยากไปดูให้เห็นกับตาว่าเธออยู่ในบ้านหรือเปล่า น่าจะมีอะไรที่เธอ
 ยังไม่เคยได้ยินจากปากของผู้เป็นย่า... หรือผู้เป็นย่าต้องการจะบอกอะไร

“โห...อย่างฝ้ายเนี่ยต้องอยู่ใช้ชีวิตอีกนานคะคุณย่า อยู่อย่างนี้สบาย
 จะตายไป”

“อย่าเพิ่งตัดบทหรือดักคอให้ย่าลืมเรื่องสำคัญที่จะพูดกับหนู” ยาสุขใจ
 หันมามองค้อนหลานสาวอย่างเอ็นดู

“คุณย่าขา... ฟังๆ ดูเหมือนคุณย่ากำลังจะผลักใส่หลานให้ไปดูแลรับใช้
 คนอื่นนะคะเนี่ย... หลานยังอยากอยู่กับคุณย่าแบบนี้แหละ มีความสุขดีออก”

“อย่ามาปังกูแข็ง ย่ารู้ว่าสาวๆ รุ่นฝ้ายนะมีความรักกันแล้ว บางคนก็ออก
 เรือนไปแล้วด้วยซ้ำ จะบอกย่าดีๆ หรือว่าจะต้องให้ย่าจ้างนักสืบ เลือกเอา”

ยาสุขใจรู้วิธีการขู่เล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้บรรยากาศในการสนทนาดีขึ้น และ
 รู้ว่าหลานสาวของนางก็ไม่เครียดกับการพูดแบบที่เล่นที่จริงเช่นนี้

“แหม คุณย่าทันสมัยจังเลยนะคะ จะจ้างนักสืบตามสืบว่าหลานสาวมี
 คนรักหรือยังงั้นเธอคะ...ไม่ต้องคะ...ไม่ต้อง เอาไว้ฝ้ายมีเมื่อไหร่ฝ้ายจะรีบ

บอกคุณย่าคนแรกเลยนะคะ ไม่ต้องถาม ไม่ต้องตามสืบหอรอกค่ะ”

ทอฝ้ายน้ำเสียงจริงจังขึ้น เมื่อเห็นว่าผู้เป็นย่าเริ่มวนกลับมาเรื่องเดิม ที่พูดกันมาบ่อยครั้ง ซึ่งเธอก็ไม่ค่อยชอบนัก

“อ้าว แล้วนี่นั่งประเทืองไม่ได้ตามออกมาด้วยหอรอกี่” ย่าสุขใจแก้แค้น เมื่อถูกหลานสาวตบตบทเช่นนี้

“พี่ประเทืองไม่ได้ตามมาหอรอกะ เขานั่งดูทีวีอยู่ในห้องโงะ คุณย่า จะหาพี่ประเทืองหอรอกะ ฝ้ายไปตามให้หะ”

ทอฝ้ายเอาใจคุณย่าจนคิดผิดปกติ

“เปล่าๆ ไม่ต้องหอรอก แค่เห็นมันเงียบๆ ไป ปกติมันจะสละระแนได้ทุกอย่าง ใครคุยอะไรไม่เคยมีหอรอกที่มันจะไม่รู้เรื่องด้วย”

“ก็ตีนี้คะ คุณย่าจะได้ไม่เหงา แบบนี้ต้องให้รางวัลพี่ประเทืองนะคะ”

“พอเถอะ เดียวก็หลงไปกันใหญ่”

สองย่าหลานเดินเล่นมาเรื่อยๆ จนสุดเขตบ้านหลังใหญ่ที่ถูกแบ่งเขตด้วย แนวดอกเข็มที่ถูกตัดแต่งเรียบเสมอกันสูงเลยเข้าชั้นมาเล็กน้อย เปิดช่องว่าง เป็นทางเดินคนและเดินรถกว้างถึงสามเมตรเศษๆ ตอนนั้นสองย่าหลานเข้ามา ในเขตเรือนหลังเล็กซึ่งใช้พื้นที่ในการปลูกเรือนนี้ไม่มากนัก เดินผ่านเรือนนี้ ไปไม่กี่สปีทก็ถึงรั้วด้านหลังก่อนจะเข้าสู่เขตสวนผลไม้หลากหลายชนิดด้วย เนื้อที่เกือบครึ่งไร่ เดิมเป็นรั้วลวดหนาม แต่ต่อมาย่าสุขใจก็จ้างนายเขตคน รับจ้างตัดหญ้าตัดแต่งต้นไม้ตามบ้านที่คุ้นเคยกันมานาน มาปลูกต้นมะขามเทศ พันธุ์เล็กให้ขึ้นเปียดเสียดอัดแน่นแล้วตัดให้มันเสมอกันสูงเท่าอก มันจึงเป็น รั้วที่สวยงาม ส่วนประตุนั้นย่าสุขใจให้ปลูกเป็นเรือนกระดังายเป็นโดมกันแดด กันฝน และมีเก้าอี้ไม้หนึ่งเล่นได้ด้วย มุมนี้ถ้ามีโอกาสสองย่าหลานก็จะมา นั่งเล่นด้วยกันเสมอ

ย่าสุขใจเดินนำหญิงสาวไปยืนอยู่ใต้เรือนกระดังงา สายตามองกลับไป ยังที่ที่นางกับหลานสาวเดินมา ซึ่งเป็นระยะทางค่อนข้างไกล พื้นที่ว่างระหว่าง บ้านหลังใหญ่กับเรือนเล็กที่อยู่ตรงหน้านี้ ย่าสุขใจให้นายเขตมาดูแลต้นไม้ที่ ปลูกไว้ ซึ่งมีทั้งไม้พุ่ม ไม้ดอกต้นไม้ใหญ่ๆ เช่นพิกุล พุดซ้อน ดอกแก้ว

ราตรี ม่านไข่มุก กับกุหลาบเลื้อยอีกดงเล็กๆ ที่มีไม้หลักปักไว้ให้กิ่งได้เกาะพัน ล้วนเป็นดอกไม้กลิ่นหอมที่หมุนเวียนกันออกดอกส่งกลิ่นโชยตามลมไปถึงบ้านหลังใหญ่ ส่วนบ้านหลังเล็กที่รายล้อมด้วยไม้ดอกนานาชนิดนี้เป็นบ้านสำหรับต้อนรับแขก ซึ่งนานหลายปีมาแล้วที่ไม่มีผู้ใดมาเยือน แต่ประเทืองก็จะมาตัดกวาดเช็ดถูเดือนละสองครั้ง ยามใดที่สองย่าหลานว่างก็จะมาเปิดบ้านปูเสื่อนั่งเล่น นอนเล่นกัน หรือบางวันย่าสุขใจก็เคยสั่งให้ประเทืองยกสำรับอาหารกลางวันมานั่งรับประทานกันที่นี่

ตอนที่เริ่มเรียนมหาวิทยาลัยใหม่ๆ ทอฝ้ายขอบ้านหลังเล็กจากคุณย่าไว้เป็นบ้านส่วนตัว ทั้งนอนและทำงานที่นี่ แต่ผู้เป็นย่าปฏิเสธ

“ไม่เอาหรอก เรื่องอะไรหลานจะทิ้งให้อยู่บ้านหลังใหญ่คนเดียวล่ะ ย่าไม่อนุญาตให้มาใช้บ้านหลังเล็กนี่ย่างถาวรหรอกนะ แต่ถ้าหนูมีเพื่อน ๆ มาเยี่ยมมาค้างก็รับแขกที่นี่ได้”

เมื่อผู้เป็นย่าไม่อนุญาตทอฝ้ายก็ไม่เข้าใจ เพราะที่บ้านหลังใหญ่ก็มีห้องอยู่หลายห้องที่ว่าง เธอจึงเลือกห้องที่ติดกับห้องนอนของเธอเป็นห้องทำงาน เพราะมีประตูทะลุถึงกันได้ ซึ่งเธอมักจะถูกระคายธุษฐานที่ทำห้องทำงานรก

พอทอฝ้ายเห็นผู้เป็นย่ายืนมองย้อนกลับไปที่บ้านหลังเล็กและบ้านหลังใหญ่ รวมถึงกวาดสายตามองไปรอบบริเวณเท่าที่สายตาคมมองเห็นได้แล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ เธอก็ถึงวล

“คุณย่าคะ...มีอะไรบกวนจิตใจคุณย่าอยู่หรือเปล่าคะ...ฝ้ายดูท่าทางคุณย่าเหมือนมีอะไรที่ไม่ได้บอกฝ้ายอยู่นะคะ” เธอตักคอกหลอกถาม

“อย่ามาทำเป็นรู้ดีไปหน่อยเลยนะ ย่านะเป็นย่าหนู มีอะไรที่ย่าจะปิดบังหลานได้รี”

“ก็คุณย่าเป็นที่รักของฝ้ายไงคะ ฝ้ายถึงรู้ว่าคุณย่ามีเรื่องรบกวนจิตใจอยู่ที่คุณย่าเดินไปหาฝ้ายถึงห้องทำงานคงไม่ใช่แค่คิดถึงอย่างเดียวหรอก...ใช้มั๊ยคะ” ทอฝ้ายเดินเข้าไปกอดผู้เป็นย่าหลวมๆ

“เก่งจริงๆ หลานฉัน”

“เก่งเหมือนคุณย่าไงคะ จะบอกได้หรือยังคะว่าคุณย่าคิดอะไรอยู่ บอก

มาเถอะคะ” หญิงสาวอ่อนถามเหมือนเด็ก ๆ

“หนูจำคุณปู่บุญเที่ยงได้มั้ย ทอฝ้าย” ย่าสุขใจถามแล้วถอนหายใจยาว

“คะ จำได้ ก็เมื่อก่อนบ้านเราอยู่ติดกัน เราย้ายมาที่นี่หลายปีไม่เคยเจอกัน...แต่ตอนฝ้ายเรียนจบคุณปู่บุญเที่ยงก็หอบดอกไม้มาให้ไปแสดงความยินดีกับฝ้าย”

“นั่นแหละ...ย่าฝั้นเห็นเขาทุกคืนเลย ฝั้นเหมือนเดิมทุกอย่าง ครั้ง มันแปลกมาก”

“คุณย่าอาจจะนึกถึงเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ก็ได้นี่คะ หรือเรากลับไปเยี่ยมเขาที่บ้านเดิมสักครั้งดีมั้ยคะคุณย่า” หญิงสาวพาชื่อบอกไปตามความคิดของตัวเอง

“มันไม่ใช่แบบนั้น ทุกครั้งที่ย่าฝั้นเห็นอีตานบุญเที่ยงก็จะมาคุยกับย่าแต่เรื่องเดิมๆ “

“เรื่องเดิมที่จะให้หลานๆ แต่งงานกันนะเธอคะ คุณย่าอย่าเก็บเอามาคิดเลยคะ มันเป็นแค่เรื่องเก่าๆ ที่ไม่มีใครสนใจจะจำมันแล้ว และคงไม่มีใครบ้าทำตามคำพูดที่ไม่มีหลักฐานหรอกคะ”

หญิงสาวยังตอบด้วยความมั่นใจมั่นใจว่ามันจะไม่เกิดขึ้น

“แต่อีตาบ้านนั้นมาอยู่ในฝันของย่าตลอดนี้สิ สงสัยมันอาจจะคิดทำอะไรอยู่หรือเปล่า อีตานบุญเที่ยงมันยังเป็นคนพูดยากๆ อยู่ด้วย”

ย่าสุขใจหลับตานึกภาพเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีตที่ปู่บุญเที่ยงมักจะเอ่ยถึงเรื่องการเกี่ยวดองระหว่างสองตระกูลคล้ายจะทวงถามอยู่เสมอ...แล้วก็รีบลืมตาเพื่อขับไล่ภาพความหลังนั้นให้พ้นจากความนึกคิด

“ไม่รู้สิ ย่าว่ามันไร้สาระ”

“ฝ้ายว่าคุณปู่บุญเที่ยงเองก็อาจจะเห็นเป็นเรื่องสนุก ไม่ใช่เรียสหรอกมั้งคะ”

“ไม่จริงหรอก อีตาบ้านนั้นมันพูดด้วยสีหน้าแวตจริงจังทุกที คนแก่บ้านแกแล้วแกเลย พูดกันไม่เกินสิบคำขัดหูไปหมด ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่มันจะตายๆ ไปซะ”

“เฮ้อ...คุณย่าขา พุดจาแบบนี้ฟังดูไม่ตีเลย” ทอฝ้ายพุดกั้วหัวเราะเข้ากับท่าทีของผู้เป็นย่า ครั้นจะตามน้ำก็เกรงว่าจะรั้งไม่อยู่

“จริง ๆ ถ้าอึดากั้นนั้นมันตายไปนะ ย่าว่าทุกอย่างมันจะต้องตายไปกะมันนั่นแหละ พุดแล้วย่าก็ของขึ้นทุกที คราวรุ่นลูกก็ครั้งหนึ่งแล้ว” สีหน้าของย่าสุขใจเริ่มเครียด จนดูว่านางกำลังโกรธจริงและมาก ๆ ด้วย

“คิดมากอีกแล้ว...คุณย่าเหนื่อยหรือยัง วันนี้เรามาแค่นี้ล่ะกันคะ ไม่เข้าไปเก็บผลไม้แล้ว...ให้พี่ประเทืองไปเก็บมะละกอกับขุ่นที่สุกแล้วมากินดีกว่านะ เราเข้าบ้านกันเถอะคะ”

ทอฝ้ายไม่รู้จะพุดอย่างไรให้ผู้เป็นย่าเลิกคิดเรื่องของคนบ้าน ‘เทียน-พระนง’ เธอจึงเปลี่ยนเรื่องคุย แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล

“ฝ้ายก็เหมือนกัน พอย่าพุดถึงเรื่องอิตาบุญแห่งตาแก่หนึ่งเหนียวตายยากตายเย็นที่ไรเป็นแบบนี้ทุกที รั้มัยในฝันมันมาทวงสัญญาเก่ากับย่าทุกครั้งเชียวนะ น่าโมโหจริง ๆ คนจะหลับจะนอน”

“จริงหรือคะ แล้วคุณปู่บุญแห่งเขารั้มัยคะว่าคุณย่าไม่เห็นด้วย”

“รู้อี ทำไมจะไม่รู้ แถมยังขูบังคับย่าด้วยนะว่าถ้าไม่เห็นตีเห็นงามด้วยวิญญาณคุณปู่เ็นยงของหนูคงไม่ได้ไปสวรรค์ คนอย่างอิตาบุญแห่งรุ่นรกรสวรรค์กะเขาด้วยรี”

“คุณย่าหิวหรือยังคะ วันนี้เราทานอาหารเดลิเวอรี่กันมั๊ยคะ ฝ้ายเบื่ออาหารฝีมือพี่ประเทือง แต่ไม่อยากไปทานนอกบ้าน”

ไม่ว่าจะยกเรื่องอะไรมาคุย ย่าสุขใจก็ยังติดอยู่กับปัญหาหัวใจที่มีปู่บุญแห่งรบกวนจิตใจอยู่ตลอด ทอฝ้ายไม่เห็นด้วยกับสัญญาเก่าๆ ของคนแก่ แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงจะพ่าย่าสุขใจของเธอออกจากวังวนของความคิดเดิมๆ ได้

“เดลิเวอรี่ที่ว่านั้นมันอะไรรี” ย่าสุขใจหันมามองหน้าหลานด้วยความฉงน

“ก็อาหารตามสั่งไงคะ ส่งถึงบ้าน ทันทีที่หิว คุณย่ารอเดี๋ยวนะฝ้ายจะโทร. สั่งก่อน ประมาณไม่เกินสี่สิบห้านาทีเราก็คงได้อิมท้องแน่นอนคะ”

หญิงสาวเดินห่างจากย่าสุขใจมาเพียงไม่ถึงก้าวก็เริ่มสั่งรายการตามที่